

101.

Марко, Арапинъ и Марко'ица.

Марко бѣше више на дивани,
Съ опули по бѣли друмо'и,
Ѣ збору'еть на своя невеста:
„Ой невесто, мое мило добро!
Що ке бидить мѣгли и прахо'и
Подъ Вароша, по бѣли друмо'и?“ —
„Дейди Марко, мой мили стопанъ!
Да не ми є голема превара!“
Уще реч-та два-та не изрекле,
Ето порти вити съ клюкаеть.
Ѣ зборувать Марко невестѣ си:
„Пойди слези во наши дворо'и,
И погледай що съ порти клюкають!“
Ми отиде млада Марко'ица,
Кога гледать цѣрна Арапина. —
„Ели чуешъ млада Марко'ице!
Даль є тува Марко Кралевике?
Сумъ го чуло многу вино пило
И на облагъ съ обложу'ало;
Ако сакать да с' обложу'еме,
Міе два-та вино да піеме,
Ако мене тои ме надпіеть,
Ке му да'амъ моя добра коня,
Ке му да'амъ моя остра сабя,
Со сабіа глава да пресечить;
Ако него вино го надпіамъ,
Да ми да'ить млада Марко'ица.“
Тарчаинчкумъ съ качи на диванъ:
„Дейди Марко, мои стопанине!
Сама, велить, лова що ни дошла,
Що ни дошла цѣрна Арапина,
На облога онъ съ обложу'еть;
Ако вино него го надпіешъ,
Ке ти да'ить нег'ва добра коня,
Ке ти да'ить нег'ва остра сабя,
Со сабіа глава да пресечишъ;
Ако вино тои те надпіеть,